

ANNABELLE SIX

LAAT
KUNST
TOE IN JE
LEVEN

De werkelijkheid zo
precies mogelijk
weergeven, dat lijkt
de opdracht die
Annabelle Six zichzelf
heeft gegeven. Kunst
kent vele gezichten, en
dit is een gezicht dat
haar bevalt. 'Het gefrutsel,
en bijbehorende geduld, ligt
mij het best.'

ES
16

In de keuken van de familie Six in Amsterdam is het goed toeven. Wij ontmoeten daar Annabelle Six van Hillegom-Dresselhuys (1949). Ze wijst ons op een paar schilderijen die wij al eerder opmerkten, want zij bepalen mede de sfeer in de keuken. Het lijkt wel of de alledaagse ongedwongenheid van de ruimte en de schilderijen in elkaar opgaan. Voor Annabelle geen ingewikkeld gedoe, de werkelijkheid zoals hij wordt waargenomen is indruk-

wekkend genoeg. Wellicht ligt haar no-nonsensehouding hieraan ten grondslag.

Schilderen!

Toch is haar verhaal verrassender dan je zou vermoeden. Haar werken ogen volwassen, maar zij schildert nog maar vier jaar. Hoe heeft zij zich zo snel ontwikkeld? En hoe zit het met het engelengeduld, dat onlosmakelijk met het fijnschilderen verbonden is? Wij zitten vol vra-

Dancing Tulips, 2016, olieverf op paneel, 90 x 90 cm

Vlinders naar Jan van Kessel B, 2013, olieverf op paneel, 15 x 15 cm

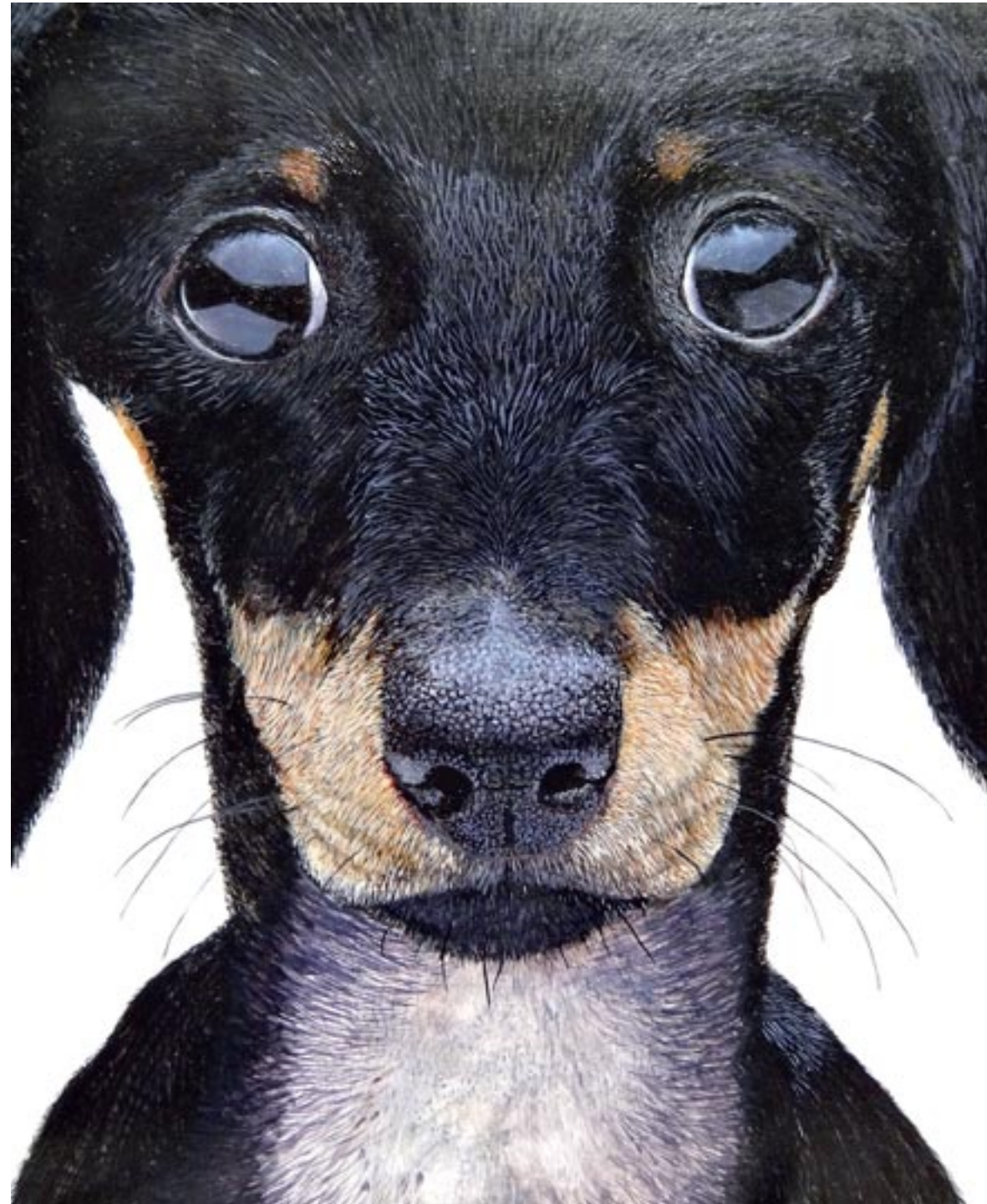
gen en Annabelle zit klaar om ze te beantwoorden, terwijl haar man koffie zet. De rollen zijn een keer omgedraaid; Jan Six helpt zijn vrouw waar en hoe hij maar kan. Het komt natuurlijk over, maar is ook ontroerend. Hij had dit vier jaar geleden ook niet kunnen bedenken. Annabelle blijkt een natuurtalent op het gebied van fijnschilderen. Zij lacht bescheiden: 'Nee, natuurlijk had ik dit ook niet verwacht. Je komt op een gegeven moment in je leven op een kruispunt. Als de kinderen hun eigen weg hebben gevonden, ga je je weer anders tot het leven verhouden. Ik vroeg mij af: wat ga ik de rest van mijn leven doen? Toen iemand mij vroeg wat ik het allerliefste zou willen, dacht ik: schilderen! Maar tegelijkertijd: dat kan ik niet!'

Geduld

Annabelle gaf zichzelf toch een kans. Ze struinde het internet af en las onze bladen Palet en Atelier, maar het gevoel 'ik kan en durf het niet' bleef. 'Na veel aarzelingen ben ik uiteindelijk gaan schilderen. Met veel schroom nam ik les bij Art Partout en later ook bij onder anderen Maikel van Emmerik en Maarten Boffé. En het ging goed, ik bleek aanleg te hebben. Nu, na vier jaar van hard werken - want dat moet wel met fijnschilderen -, hangen mijn schilderijen in Singapore, Amerika en Frankrijk.' Ze kwam erachter dat van alle schilderstijlen het fijnschilderen haar het beste paste en dat zij het gepriegel leuk vond. 'Het gefruitsel ligt mij het best. Ik borduurde vroeger en het daarbij behorende geduld komt mij nu van pas.'

'Tsjá, je bent dus nooit te oud om te leren'

Hondenkopje, 2014, olieverf
op paneel, 21 x 26,5 cm

Geen zijwegen

In haar razendsnelle ontwikkeling lijkt niets geforceerd. Zij blijft heel dicht bij zichzelf. Het lijkt alsof het leven van vóór de schilderkunst haar op deze keuze had voorbereid. Het geschut was al in stelling gebracht, de tijd om te oogsten was snel binnen handbereik. Er zijn geen nodeloze zijwegen bewandeld, zoals zo vaak gebeurt als je jong bent en het ongeduld en avontuur door je bloed stromen. Annabelle begeeft zich als vanzelf in het gebied waar je

weet en wilt wat je doet. Een staat die kunstenaars vaak zo moeizaam bereiken.

Toewijding

Annabelle schildert het alledaagse vaak met een onbestemde ruimte als decor, waardoor je als toeschouwer als vanzelf inzoomt op het onderwerp, bijvoorbeeld een aantal bosbessen. 'De voorwerpen zijn vrij en dat ben ik ook,' zegt ze. Het heeft natuurlijk ook zijn voordelen. Je hoeft je niet zo druk te maken over een inge-

Aardbeien, 2016, olieverf
op paneel, 47 x 58 cm

wikkelde compositie en de toeschouwer weet direct waar het schilderij over gaat. De ontwikkeling naar deze stijl en compositie verliep organisch, alsof de te bewandelen weg al was uitgestippeld. Hij lag zo helder als op een kaart voor haar. Alleen de technische problemen bleven over: 'Hoe krijg ik zo'n besje rond? Elk onderdeel is belangrijk. Je moet goed je schaduw opzetten. Gemakzucht zie je.' Zij zegt het met glimmende, ietwat ondeugende ogen. 'Ik moet heel hard werken. Uren draaien, veel oefenen. Streng zijn voor mezelf.' Een paar werken, die tegen de keukenmuur staan of hangen, bewijzen dat. Ze ogen mooi, maar kunnen de toets van de kritiek van de maker toch niet doorstaan.

Levensboodschap

De zeventiende-eeuwse fijnschilders blijken ook een inspiratiebron voor haar te zijn, en dat is niet onbegrijpelijk als we haar werk nog eens bekijken. We discussiëren ook nog even door over hoeveel kleuren zwart er zijn. Uit alles blijkt dat Annabelle nu op latere leeftijd duidelijk haar weg gevonden heeft. Het is een succesverhaal, dat optimistisch stemt. Zij mompelt: 'Tsja,

je bent dus nooit te oud om te leren.' Dit zou een mooi einde zijn van het gesprek, maar de kunstenaar heeft nog meer te vertellen. 'Kunst heeft mij genezen van een aantal kwalen, het is in veel opzichten het beste medicijn.' Annabelle maakt dus niet alleen knap geschilderde en mooie schilderijen, maar heeft ook een levensboodschap. Haar schilderen is meer dan schilderen. Het is tevens een oproep het schilderen serieus te nemen. 'Je gaat er beter van in je vel zitten. Laat kunst toe in je leven.'

www.annabellesix.nl

Annabelle aan het werk